

Наш Лемко

РІК III.

Ч. 4 (52)

Львів, 15-го лютого 1936

Виходить двічі в місяць

Адреса: Львів, Руська 18. Тель. 257-90
NASZ LEMKO, LWÓW, RUSKA 18.

ЦІНА ЧИСЛА 15 ГР.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:

Річно 3 зол., Піврічно 1'80 зол., Чвертьрічно 1'— зол.
ЗАКОРОНОМ: Річно 1½ ам. дол. або рівновартість.

Проти регіональної політики

(Промова пос. Володимира Целевича, виголошена дня 21. січня 1936. року, на бюджетовій комісії, в дискусії над бюджетом Міністерства Внутрішніх Справ).

ПОПИРАННЯ РУСОФІЛЬСТВА.

Донедавна адміністраційна влада забороняла основувати українські «Просвіти» в тих селах, де існували русофільські читальні ім. Качковського. Органи державної поліції впливали на населення в напрямку відновлення діяльності читальні Качковського, повітові виділи признавали субвенції русофільським товариствам, а влада підпомагала русофільську пресу. При самоуправних виборах форсувала влада русофілів до громадських і волосних рад і робила натиск на населення, щоб русофілів вибрано солтисами й вітми. Від половини 1935. р. устає за вітмом Лемківщини попирання русофільського руху в яскравих і разячих формах. Всетаки в деяких повітах старости тишком-нишком попирають русофільський рух. Ми домагаємося від влади, щоб вона залишила попирати русофільський рух. Хай влада заховає в тій справі неутральність, а ми швидко зліквідуємо русофільство на наших землях.

ЗА ЗМІНУ ПОЛІТИКИ НА ПРОСТО-РІ Т. ЗВ. ЛЕМКІВЩИНИ.

На просторі т. зв. Лемківщини провадить влада специфічну політику, яка йде в трьох напрямках, а саме: в напрямку попирання русофільського руху, в напрямку творення окремого лемківського народу і напрямку заборонювання українським установам вести на Лемківщині свою діяльність. Маю в руках кількадесят заборон основування українських «Просвіт» і Лугів

в селах т. зв. Лемківщини. Територію Лемківщини перемінила влада в певного роду русофільський резерват і це може вплинути шкідливо на нормалізацію польсько-українських відносин. Доходить до цього, що влада не допускає на Лемківщину навіть українських часописів.

Ресумуючи вище сказане, висуваємо у відношенні до Лемківщини слідуючі домагання:

Невже православіє має бути польське?

В Гродні відбувся з'їзд православної єпархії. Цей з'їзд прозвав себе чомусь «єпархіяльним з'їздом» мнмо того, що не було на ньому ані вибраних делегатів від духовенства, ані представників від світських міряг. Єпископ Антоній промовляв на тому з'їзді *по польськи*. З'їзд ухвалив, що навчання релігії по народних школах *священники мають вести по польськи, як теж по польськи мають виголошувати проповіді в церквах*. Це дуже дивна ухвала, коли зважити, що на терені Городенської єпархії вірні це в більшості білоруси, а частинно українці, а православних поляків майже зовсім немає.

Колись у російській державі православія було цілковито підчинене російській державі й мало російський

1) змінити поступування адміністраційної і шкільної влади у напрямі підпирання русофільства,

2) скасувати т. зв. лемківський буквар, інші лемківські підручники і привернути до вселюдних шкіл український буквар,

3) не ставити жадних перепон в діяльності українських освітніх, господарських і руханкових товариств.

Ото-ж, як бачимо, то наші українські послі дбають і про Лемківщину і це дає нам запоруку, що Лемківщина вибеться на чистий національний шлях.

характер. Сьогодні у польській державі заінтересовані чинники намагаються надати йому польський характер й православне духовенство без пнякого спротиву цьому піддається.

НА БЕЗАЛЬКОГОЛЬНІМ ВЕСІЛЛЮ

в Семена Копильчика в Матієвій, повіт Новий Санч, зібрано між свідомими гістьми 3 зл. на Українських Інвалідів і 3 зл. на „Рідну Школу“ (жертви вислано просто). Честь свідомим Братам!

Чи Ви вже вислали передплату на „Нашого Лемка“? Брати в Америці не забувайте відновити свою передплату і для Ваших рідних на Лемківщині.

Лемківські кооперативи!

Корисне обезпечення товарів від крадежі з вломом заключите тільки в

Товаристві взаїмних обезпечень

„ДНІСТЕР“

у Львові, вул. Руська 20.

і запевните собі тим способом розвиток кооперативи на будуче.

ЧОГО НАМ БРАКУЄ?

Кілька прикладів з життя.

Пригляньмося ближче нашому поодинокому і збірному життю, так і побачимо, що йому багато бракує, чому воно не пливе так, як повинно плисти, — що воно тільки «жлюсіє». І не живе. І не вмирає. Бачимо це і розглядаємося довкола за причинами цього страху, та свою увагу мимохіть затримуємо на жидках. В їхньому життю находимо відповідь на нашу цікавість. Найдимо якраз те, чого нам бракує.

Ось приклади: В келії одної тюрми, між іншими «субльокаторами» пересиджує один «син ізраїля». Субльокатори Іванової хати виробляють, з нудьги, з «пейсатим» прерізні «школи». То мусить по підлозі пливати, то годинами на «парашиці» сидіти, то на пені кукурікати як півень, то скоростріл з ним роблять, то се, то ове, — словом потіху над потіхи мають субльокатори з «кошерного».

Та один раз, при такій «забаві» один нехотяги прицілив нігтьом жидязі в саме око, що скоро набігло кровю і запухло.

На «гевалт» пейсатого, прибігає ключник. Жидяга жадується, плаче, стогне, але інші «субльокатори» так справою покрутили, що вийшло таке, що тут ніхто інший не винен, тільки сам жид. Здавалося, що все пропаде. Одначе як попровалили жидка на розправу до суду, то там чекав на нього цілий кагал одновірців з того містечка. Це вони, бачите, якимсь дивом довідалися про подію в келії і прийшли гурмою до суду, щоб тут постояти за своїм братом, домагатись для нього опіки, і укарання «псотників». Їх заходи не пішли на марне!

Так уміють жиди постояти за своїм братом. Якби так нашому чоловікові таке приключилося, то хочби йому голову скрутити, то ніхто за ним не упімнеться.

З другим най там водиться що хоче, бодай мені ніхто, нічого не робив — подумає кожний і чим швидше втікає у свояси.

Другим разом попадає до «Іванової хати» заграничний Мошко, якого приловила гранична сторожа, як зайцем стрибав через зелений кордон з малим крамом — етер пачкував.

Цей жидок не був знакомий жидному жидкови в тім містечку. Та про те вони зробили «облогу» тюрми, щоб довідатись, звідки походить їх замкнений брат.

Довідавшись, урадили, що поки він буде сидіти, то вони по черзі будуть йому приносити поживу, та ще возьмуть йому адвоката.

Від того часу, що дня, рано, в полудне, вечером приносили йому повні торби харчів.

Тюрма в тому містечку прилягала вікнами до вулиці.

Той заграничний Мошко пересиджує враз з другими арештантами в келії, тому, щоб їх задоволити, як переходили вулицею жиди — ці самі що йому приносили поміч — прозивав їх останніми словами, плював на них і різними способами докучав. Та вони так наче не бачили і не чули цього. Вони добре знали, чому їх брат так робить і дальше, поки не вийшов на світ, приносили йому, що могли.

Ось таке є жидівське братерство. А в нас як?

До тої самої тюрми попадає один «руснак» «за політику». Там на світі мав він багато «товаришів» і знакомих. Та коли його замкнули, тоді ні один «товариш» до нього не заглянув. Дарма, що це містечко окружене довкола самими своїми селами. Таке сталось би з кожним, не тільки з «руснаком», бо ми тримаємось свого правила: «хапай «торбу» до жмені, і ховайся в кут». — Добре що мені ніхто нічого не робить, а в другим най там діється, що хоче.

Приходить мені на гадку одна Талергофска подія, де один «краян» погибаючи з голоду, пішов просити «знайомого», щоб той позичив йому зо дві корони. Тоді «знайомий» стиснув «торбу» до жмені і «краян» дальше погибав. Вернувшись до дому, часто згадує ту подію, навчений «краян».

В пам'яті мені ще така подія:

В одному містечку жив дуже бідний жидок. Він в ніякий спосіб не міг видвинути з пужди. Так було доки місцеві жидки не вважали йому допомогти. І від того часу жидок розпочав нове життя.

Кількож то по наших селах нуждарів, а кілько таких, що їм не згірше живеться, та чи котрийсь з них подумає про це, щоб допомогти своєму братові? Таких в нас не має, бо тут знов входить наше традиційне: Як мені добре, що мене другий обходить.

Або така подія:

Посварився на ярмарку Іван з «пейсатим», і коли прийшло до грубого. Іван потягнув пейсатого пужалом по горбині. Жид почав верещати. На його вереск набіглась з усіх усюдів хмара пейсатих тай до Івана. Були б його роздвбали на кусники, якби не сторожі безпеки. На тім ярмарку було повно Іванів і вони наче не бачили, що діється з їх братом.

В іншій містечку зі з цього, ні з того, чепися батяри лемка і побили його до крові. Тому всьому приглядалися наші Івани, котрих було повно на тій вулиці, бо тут стають фірами та жаден з них не постав за битим. Тут знов традиційне: Добре, що мене

ніхто не чепляється.

Іншим разом прийшла до одного села поліція, щоб запечатати читальню. І диво. Ледво-преледво відгребла десь ізза камарків одного чи двох виділових; інші виділові поховались в мишачі діри, тільки кількох відважніших виставило голови ізза вуглів хат. Ось наша організація: «З другим най діється, що хоче, бодай мене не бачили».

В неодному селі бачимо жидка, що має чотири морги поля. Займається господаркою і «лихе ганделес». Літом скупує молоко, возить його до містечка і продає тай нарікає, що не оплачується.

Господарку так веде: Лемко йому з оре, засіє, заборонить, скосить, зграбає, зведе, змолотить, а по заплату за свою працю ходить і просить пераз цілий рік.

Той жид має 6 бахурів, що одно — то о голову менше. Ті бахури, яким прийшов час — пильно ходять до школи. Дома мають також «пан професор». Всі вони вбрані, вимиті, і ситі.

В тім самім селі, більша половина господарів має по 16—20 моргів поля — такого самого як жидове. Мають так само не по менше «дітисків» як жид. Але діти не мають часу ходити до школи, бо треба корови насти, чатину рубати та іншої роботи од рана до вечора «гук».

Дома не то професора, але і книжачки газети піт, бо «няньо» на пана не сотворений, «лем» до роботи. Тому і гарує від світу до ночі та кінці з кінцями йому і так не сходяться. І то власне тому, що в голові бракує йому «олію».

Сама-бо робота без «омасти» в голові не варта нічого. Жид має «олій» тому і на чотирьох моргах живе зовсім добре, а Іван на 20-ти погибає і буде погибати, доки не переломить в собі тої «язви отупіння», що він не «пан» на стихійний гін до науки.

З сих кілька наведених примірів наглядно бачимо, що бракує нам єдності, охоти до науки, самопомочі і дисципліни. У нас не буде ліпше, доки в нашу кров не закоріниться тверда як сталь постановка: *Один за всіх, всі за одного!* До того часу там, де треба було постояти за нашим братом ми ховалися в мишачі діри, там де треба було бити, ми кричали — згода! Там де ворожа лєсть видавалась дійсністю та хотіла нас пожертви, ми зачинали її вірити, що це щирість — замість відплатитися їй тою самою монетою. І тому наша легковірність завсиди карає нас. А час, навісний час!

Щоб наше життя поплинуло повним руслом рвучо, весело як гірська ріка, усуваючи на бік все, що стріне по дорозі. У нас раз на все повинен пропасти панцизняний страх раба та ми повинні бути володарями гір.

Мирон Ломоголова.

З ІСТОРІЇ ЛЕМКІВЩИНИ.

Сніцька Земля.

Відома сьогодні лічнична оселя **Івонич** звалася в XV. ст. Іванець або Іванчеполе. Власн ками цього села в першій половині XV. ст були брати Бочко і Бенеш Іванецькі. Сумежне село **Климкова** теперішня Климківка записане під датою 1436 р. в сянїцьких судових книгах. Під датою 1444 р, прославилося населе ня села **Синева** завзятим страйком проти наложених поборів, за що їх тягнули до відповідальности перед сянїцький городський суд. Перед сейже сул звивавв 20. XI. 1447 р. сянїцький староста солтиса з Вороблика за побиття та поранення слуги і тут його мали засудити. Це село **Вороблик**, зване також **Торговцями** записане під датою 1448 р. Містечко **Заршин** з передмістям **Довге**, Торговиська Ленжани, Малинівка, Вздів де була гр.-кат. церква, Страхотина та половина обох **Пель** (тепер село **Пельня**) знані вже в 1467 р. Лічнична оселя **Риманів** згадується в сянїцьких судових книгах в 1443. р. Дідичкою Риманова була яка-то Катерина, що вела спір з рим. кат. єпископом в Перемишлі, що довів до нападу синів Катерини на дїм єпископа в Короликові, за що єпископ 1463 р. вніс на них жалобу до сянїцького суду. Село **Босько** (Беско) над Вислоком записане 1436 р. в сян. суд. книги. Село **Глибоке**, на півд. схід від Риманова, було поселене на німецькім праві, але пізніше під впливами тамошнього двору, що не хотів дати заробітку греко-кат. населенню — село змінилося згідно з бажанням поміщиків. Одначе перші основники села були греко-католики. Сусідна **Одрехова** була осаджена на волоськім праві (про права — буде пізніше окрема стаття),

зване вже в 1440 р.

Дальше над лівою притокою Сяну—Сянїчком зустрічаємо села: **Побідне**, **Дудениці** (тепер Дудинці), **Марківці і Писарівці**; дальше село **Просік і Сянїчок** — всі знані вже в 1439 р. Знову села **Великі і Малі Стирожі** під датою 1463 р.; хоч польські історики подають, що українське населення цих осель ходило до роботи на сянїцький замок ще в XIII ст.

(Далі буде.)

ВІДПОВІДЬ ГРОМАДЯНАМ СЕЛА ЛОСЯ.

Ніхто не сміє заборонювати, ані не має права переслідувати дітей ходити з українським — пишемо виразно з **Українським „Вертепом“**, що був друкований в святочнім числі **„Дзвіночка“** тим більше, що не якийсьтам собі постерунковий рішає, що кому вільно робити, але належна до цього влада дає на це дозвіл — свою цензуру, цебто дозволяє і затверджує згідно, в тім випадку часопис, з обовязуючими законами і приписами.

Принагідному поліцаєві, що критикує такі постанови (в тім випадку пост. Заморському) слід пригадати, щоб краще студював свої приписи та не руководився своїм „відзімісен“ бо і це найде своє місце в вищій владі.

Ще раз подаємо до відома, що кожна українська книжка і кожний український часопис, що його висилають українські Видавництва переходять все належну цензуру,

СКОНФІСКОВАНО

При першій чарці вівця, при другій лев, при третій свиня.

(Талмуд).

Іван Филипчак.

ДМИТРО ДЕТЬКО

При столі почав владика розмову з боярином Гнатом з Чудця, якого посілости межували вже з посіlostями краківського польського князя.

— Якже вам, боярине Гнате, живеться в тім вашім Чудці? — питав владика.

— Гаразд, Ваше Преосвященство!

— А чому то ваша оселя називається Чудець? Якось трохи дивно.

— Бу у нас чудно, дивно, Ваше Преосвященство!

— А я думаю, що то може від якого чуда! — сказав владика.

— Може бути, що колись було там якесь чудо, та старі люди оповідають, що до Чудця вперве, перед 200 роками заїхав перемиський князь Ростислав на лови. Чудець тоді називався Оле-

нів, а володів ним боярин зі старої родини словянських князів, Хвиль. Він то гостив князя Ростислава у себе на ловах. Князеві подобалася околиця так, що назвав її Чудом і з того пішла назва Чудець.

— А спокійно там у тім Чудці? — спитав владика.

— Спокійно — відповів Гнат — сторожа державна вартує з нашого боку, а польська з другого, але люди переходять з одного боку на другий. На заробіток. Краківський князь, чи то пак, як він себе зве, король, Локеток, бідний. Землі в нього врожайної немає, і от його люди приходять до нас.

— Но, а там коло Перевореська, коло Ряшева, якіж там відносини, на тамошній границі? — спитав владика боярина Осадчого.

— Воно так, як і коло Чудця, — відповів боярин Осадчий. — І в нас поселюється багато польських та ні-

ВІСТИ З АМЕРИКИ.

Меггатен Компанія Гуми в Пессейк, Н. Дж. не приймає робітників «русскої» народности до праці, закидаючи, що всі «русські» є комуністами. Тому наші лемки дають себе записувати українцями, а не «русскими», бо в інший спосіб роботи не дістануть.

Пригода з «русским» Лемком. Вертаючи до Америки, в Німеччині, в Бремен стрінув я нашого «твердо-русского» Лемка. В розмові з ним — я переконався, що його хіба могила змінить. Він сказав: «Є одна русь і так буде й більше не хочу знати».

Але при висіданню з шифи, коли ми переходили через емігрантську комісію — наш «русский» Лемко йде наперед, два Українці за ним, а я четвертий з черги. При перепустці потрібно відповідати на питання комісаря по англійськи. На запит, «якої ви народности?» — «русский» Лемко відповів: «Росіянин». А комісар: «Ви є большевик-комуніста; тут приїхали, щоб в Америці робити комуністичну пропаганду? і т. д.» і затримав його.

Наш «русский» Лемко почервонів, а опісля зблід, як полотно. Ми переходили через комісію, а наш «русский» Лемко стояв засоромлений і жалісно сказав: «Поможіть мені», але комісар відвернувся до нього й попросив його, щоб був тихо.

Добра наука, для деяких «русских» Лемків, що ще незнають, хто вони та на рідних українських землях звуть себе «русскими». А чужі держави й чужинці знають добре за Україну й українців і за Росію і росіян і до українців чужинці відносяться чемно, а до росіян во-

рожо.

— А щож наші лоди на це?

— Зразу сваряться, не дозволяють, а пізніше кожний махне рукою, хай там! І вони християни!

— Сумно! — сказав владика. Треба твердо діти мої стояти при українській вірі, вірі наших отців та дідів. Наші князі, за добрі, на все позваляють...

— Ходить чутка, — відповідає боярин Гнат, — що наш князь Лев дозволив уже Німцям і Полякам осідати в своїх столицях, у Володимирі та у Львові, а до Галича напхалося повно Волохів, Вірмен, Татарів, що нашому чоловікові там нема що робити!...

— Слава Богу, що наш Сянок, ще чистий, український город... У нас ще ніодного чужинця нема! — сказав Михайло Детько.

(Далі буде).

До найшляхотнішої боротьби!

Щороку в лютні Українське Протинальгогольне Товариство «Відродження» пригадується громадянству. Воно стоїть на сторожі здоров'я нашого народу. Саме тепер, в лютні, з нагоди місяця збільшених змагань на часі розяснити справу: чи можемо бездільно й байдуже дивитися на життя нашого народу? Чиж справді криза його відучила пити й курити? Отже на це наша відповідь: Криза справді зменшила видатки на алкоголь і тютюн, але тільки в такій мірі, як і обмежила всі інші видатки. А якщо тут помітне деяке зменшення, то тільки тому, що дорогі монополі, широкі шари громадянства заступили, у міщан — вина, деколи свого виробу, не менше отруйні, у селян — денатурка й самогон. Ці дві останні отрути жахливою хвилею заливають уже не тільки Волинь і Лемківщину, але й найближчі частини краю. Рівнож і на інші роди алкоголю й тютюну в нас не бракує грошей. Жахливі цифри говорять самі за себе: 120 мільйонів зл. на алкоголь і 60 мільйонів на тютюн! Сама ця цифра 180 мільйонів зл., виданих щорічно, заперечує, начеб в нас не пили та не курили, бо немає защо... Ці страшні цифри хай струхнуть приспаним сумлінням громадянства, та звернуть йому увагу, що:

Неправдою є, начеб в нас не пили та не курили і неправдою є, начеб

нам не треба було боротьби з обома отрутами. Жах перед моральним, фізичним і матеріальним винищенням хай каже нам усім стати до боротьби з алкоголем і тютюном. В ім'я справжнього відродження Нашого Народу кличемо:

Не уживайте огрут! Самі покидайте питу й курити, поширюйте свідомість серед цих, до кого не доходить вона з часописів та книжок.

Поборюйте шкідливе вживання цих отрут в щоденному й публичному житті. Очищуйте наші установи від алкогольних і тютюневих звичаїв!

Скріпіть ряди й працю абстинентів! Поширюйте й уможливіть працю нашого одинокого Протинальгогольного та Протитікотинного Товариства «Відродження»!

Поширюйте видання «Відродження», бо тільки вони несуть широким шарам світло тверезости, надію, визволення від погубних налогів!

Лютець — міжнародній місяць протинальгогольної боротьби, хай застане теж і наш нарід поруч інших на фронті найшляхотнішої боротьби за здорову, сильну, вільну Родину!

До боротьби за Сильний, Вільний Український Нарід!

Українське Протинальгогольне Т-во «Відродження»: Др. Софія Парфанович, голова. Іван Костюк, секретар.

— 0 —

ВАЖНА СПРАВА.

Вже три роки, як наші діти на Лемківщині вчать з т. зв. «лемківських букварів». Мимо протестів родичів, які висилали аж до Міністерства Освіти у Варшаві та мимо дотеперішних старань наших послів, ця справа ще дотепер не поладжена. Цю справу треба даліше продовжувати родичам шкільних дітей і нашим послам, аж до успішного закінчення.

Тимчасом звернемо увагу на важний обов'язок, який мають наші священики на Лемківщині. Без огляду на це, який вислід не мала би та справа, то наші священики, що вчать у школах релігії, мусять вчити її в чистій літературній мові, бо вони тепер є рівночасно однокими учителями в школі, від яких діти можуть і мусять чути чисту й гарну українську мову, в якій священики подають виклад релігії.

На жаль многі священики з легкодушности занедбали цю справу і вчать — деякі з них — лемківським виговором. — Ця легкодушність мусить тепер уже скінчитися і священики мусять ту справу поважно трактувати, бо в противному разі закопають свій талан і зроблять велику кривду лемківській дітворі. Одночасно зазначимо, що ніхто не може присилувати священика, щоб він вчив дітей якимсь говором, а не чистою книжковою мовою, бо як уже малі діти вчать чужої мови і мусять навикати до тої трудности, то чому вони не мали б вчитись легкої і гарної рідної літературної мови.

Господар.

О. др. Масцюх заборонив співати ГИМН — МОЛИТВУ

Апостольський адміністратор для Лемківщини о. д-р Василій Масцюх вислав до пароха Сянока, о. Омеляна Константиновича листа, в якому заборонив співати в місцевій церкві пісню «Боже, Великий, Єдиний». Як «мотив» цієї нечуваної досі заборони наводить о. Масцюх ось-що:

«Від осені минувшого року завчав сильний наступ на греко-католицьку церкву на Лемківщині. (Цікаво звідки? — прим. Ред.). — Вживається неймовірних штук й інтриг, щоб викликати апостазію бодай в одній місцевості Лемківщини. В ім'я охорони католицької віри, щоб не давати причини до атак (звідки і на що? — ред.), бо Лемківщина є ще за слаба, отсим забороняється співати в церкві пісню «Боже Великий, Єдиний», яку називають українським гимном, так довго, аж ця заборона виразно зістане відкликана. Якщо знайшлабся яка група, що проти сеї забо-

рони відважилабися співати сю пісню в тамошній церкві, то се має вважатися як маніфестацію недоволених на святім місці зі всіми правними наслідками. Ми далекі від того, щоб вдаватися в партійні сварки, але маємо повне право на се, щоби дати зарядження дотично заховання ся на св. місці в церкві, як того вимагає теперішня хвиля».

Ото-ж о. Василій Масцюх вважає співання гимну-молитви, що починається від слів «Боже Великий, Єдиний» невідповідним «захованням ся» на св. місці. Нам однак видається, що хто забороняє в церкві на святім місці засилати до Бога молитви за свій нарід, той «не охороняє «католицької віри», але робить навпаки.

Шановного віта з Липинок к. Біча запитуємо, що діється з доручуванням наших часописів на тамошній почті? Чи треба писати аж до вищої влади?

Хто має «Книжечку місійну» ч. 8. з 1901. року, просимо дуже прислати її нашій редакції за винагородою.

Лист зі Ждині до Криниці.

В святочнім числі «Лемка» з Криниці опаплюжили громадян села Ждині. Дописувач тої статті, напевно не наш селянин, бо наші люди мудріші, тільки це писав один з тих «панів», що були весною на Загальних Зборах місцевої читальні Качковського.

Ми не дивуємося тим криницьким «панам», бо вони вже на таку дорогу зійшли. Широкі маси народу вже побачили, що «ті добродії» Лемківщині помогли.

Даремне вже підсичування брата до брата, бож кожному лемкові душа його наказує, куди провадить щиролемківська стежка. Сьогодні нікому не страшна вже криницька зазуля! Тож, каже приповідка: рот не город — не загородиш. Хай собі криничак балакає.

Т. Є.

НОВИНИ

Автономія Закарпатської України. Чехословацький прем'єр др. Годжа заявив, що відносини на Закарпатській Україні дозріли вже до автономії.

Американські українці в честь Митрополита Андрея. У Філадельфії відбувся святочний концерт для вшанування ювілею нашого Митрополита. По промові о. канц. Ол. Пики виступав хор Українського Сиротинця, були деклямації, вправи дітей, виступи оркестри. Відспіванням «Многая літа» й українського національного гімну закінчено свято.

Хто не вирівняє передплати на 1936 рік, цьому не вишлемо вже числа, що вийде з датою 1. 3. ц. р. Це саме зробимо всім нашим дотеперішнім невідновленим передплатникам з Америки та Канади. На кредит, або даром не посилаємо газети. Щоб ви пізніше не жалували, як не дістанете сліду ючого числа. Це число останнє, що його ще декому посилаємо. Одночасно будемо змушені подати до відома загалу назвиська деяких таких, що замовили часопис та свої зобов'язання відносно передплат за недбують. Найбільшим ворогом преси є довжники; вони копають гріб для народньої праці та цим шкодять другим.

Помер диктатор Греції. У п'ятницю, 30. 1. ц. р. помер в Афинах генерал Конділіс, бувший диктатор Греції. Він був гарячий патріот — служив найвищим ідеям грецького народу.

Не вистарчить читати «Нашого Лемка», треба його передплачувати.

В Абіссинії війна розгорілася на добре. Раз побіджають Італійці, то знов Абіссинці. Воєнне щастя дуже химерне. В останніх днях Німеччина зблизилась до Італії та змагає відтягнути Італію від абіссинської мороки. Одночасно в столиці Англії, у Лондоні говорять про поворот Габсбургів до Відня і відновлення монархії.

Знана Мала Антанта, до якої належать Чехи, Югославія і Румунія, старається ввійти в тісне порозуміння з балканським союзом держав.

Ворожий круг відносно большевиків щораз більше затіснюється та міжнародне становище Радянщини щораз слабше. Починається розкладати на добре большевицький рай.

Секретар Конгресу Національних Меншин у Женеві д-р Аменде перебував у січні ц. р. в Нью Йорку. В розмові з визначнішими українцями сказав, що національна сві-

Наш перший передплатник Адам Вислоцький, родом з Котова, коло Лабової, в Новосандеччині. Перший зголосився в нашій Адміністрації та зараз 4. січня 1934 року зашлатив передплату (отже, як тільки появилася перше число «Нашого Лемка») — досі є нашим точним передплатником і читачем. Ми прирекли ще в перших початках видавання «Нашого Лемка», що помістимо світлинку, то-ж додержуємо приречення, бо дійсно всім цікаво знати, як виглядає наш перший передплатник.

домість на всіх Українських Землях незвичайно зросла і нема причини дивитися чорно на майбутнє українського народу. Але рятунок для України мусить прийти від неї самої, а не з надій на посторонню поміч.

— **Комунікація через міст на Солонці** ч. 75/7. на повітій дорозі ч. 4. п. Кальниця—Тісна в Тісні в лиському повіті, замкнена аж до відклику.

СКОНФІСКОВАНО

СКОНФІСКОВАНО

ГЕОГРАФІЧНІ НАЗВИ.

Село *Марієва*, віддалене 14 км. від Нового Санча, від Лабової 2 км. має десять окремих частей: Бабич, Гірка, Дутківка, Лазн, Магурича, Оборявка, Обшар, Одчарова, Рівні, Фелечин. Дорізд до села гостинцем, молодіївською, фелечинською і чагівською дорогою.

Наша церква дуже гарна збудована ще 1830. р., деревляна Покр. Пр. Богородиці.

Верхи гір: Одчарова, Магурича, Фелечинський Верх; долина: Камішці; річка: Камениця з трьома потічками. Лісові назви: Борсучини, Гебацник, Збуецька студня, Млачки, Орівач, Суха долина, Черпиля.

Люди в нашому селі, чесні, побожні, твердо держаться наших рідних звичаїв-обичаїв, рідної мови, та хоч тяжко працюють на хлібець насущний, одначе не піддаються біді, що з рідних сторін пхається в наше село, бо свято вірять, що ясне сонічко засвітить над нашими Карпатами.

(Подав Семан Копильчак).

БАНДИТИ ГУЛЯЮТЬ.

Дня 3 на 4 вночі, о годині 2 напали невідомі бандити на дім Михайла Филипа в Лодині, старика 80 кілька літнього, бо чули, що він дістає з Америки доляри. Але в тім дсмі мешкає один погорілець, з ріднею та він почувши, що хтось добивається став в обороні свого майна та почав бандитів відганяти. Тоді бандити кинулися на сплячих, порізали ножами Якіма Стрілку, його дочку Юлію і зятя Івана, так що другого дня мусіли всіх порізаних відвести до шпиталю в Сяноці. Бандитів ще не вислідили.

Кожний читач і передплатник

народнього, ідейного часопису для Лемківщини
„НАШ ЛЕМКО“
 приєднавши йому нового читача — постійного передплатника — робить велику народню роботу, бо він скріплює цим моральні сили нашого народу.

Православні батюшки при роботі

„Ех яблочко, да куди котишся...“

В селі Чорнім, горлицького повіту, живе батюшка Григорій Павлишин. Це головний православний «місіонар» на цілу Лемківщину. Для додання йому цілу мітрополит Діонізій номінував його «благочинним».

Минулого року наказав цей благочинний всім своїм батюшкам збирати по своїх парохіях яйця і масло на «талергофське торжество» в Чорнім, котре відбулося 1. 11. 1935. Кожний батюшка дійсно приніс наложену данину, а було їх всіх разом щось аж 14. Одначе замало було їм яєць і масла з цілої Лемківщини, то батюшка з Радоцини випередив у часі торжества «косцільного» з Чорного та пішов сам збирати офіру на 3 анталки пива, бо нікому не оголошено, нащо збирався гроші. О! Добре було народне торжество на нашій безталанній Лемківщині.

Цей сам батюшка цього року під час Різдва Свят і по святах, щопеділі аж до Богоявлення ходив разом зі своєю жінкою Стефанією з дому Чертежинська, по хижках зі старим уже до нічого грамофоном на «собранія». «Собранія» виглядало в цей спосіб, що батюшка приходив до хижі та починає грати. Сходяться каваліри, дівчата та доростаюча молодь. Як грамофон грає, батюшка каже гуляти. Під час гульні чути різні неприличні вигукки та пісні. Матушка не від того, щоб не погуляти зі всіми. Тимчасом батюшка сидить за грамофоном та співає: «Ех, яблочко, да куди котишся», «Бодайся тот когут збудив» і т.п. Як знову задовго йому так сидіти за грамофоном, вилазить, підходить на середню хижі, починає підгупцювати та підспівувати різні співанки. Така забава триває до 11. год. в ночі, що дає деяким парубкам та дівчатам — при повороті домів — нагоду до розпусту. Ви, батюшко, кричите в заборонений час весіль і музик не справ-

ляти. А чомуж ви справляете забави? Чи для вас, «благочинний», є інші церковні заповіді, як для нас, худобних Лемків?

Коли перетягали православні агітатори на православя та обіщували, що батюшки будуть робити все за дармо. Тимчасом справа мається інакше, бо у батюшки Павлишинного є інший закон для худобних лемків, а інший для багатих. Як багатий і добре заплачить, то для його каже закон: дати шлюб і в неділю по св. Сл. Божій, а для бідного не позволяє закон давати шлюб в неділю, лиш у звичайний день.

Рівнож батюшка Павлишин хвалиться, що він є «старший, як дзекан уніятський» і дуже мудрий, бо десь у селі признався, що шість тижнів був на теології. Все знає, все розуміє, але при кожній відправі мусить мати старого дяка, бувшого уніята, Ванька Луку. І то, як сам признався, що від нього мусить вчитися, бо все-го він не знає. Тому не диво Чорнянам, що проповіді читає з картки, а також не знає, котрою стороною має давати хрест цідувати. Замість Розп'яття, то давав з противної сторони голу дошку цідувати. Благочинний, де ваш розум, раз знаєте все, а раз не знаєте? Видно, планна у вас голова. Слухайте, благочинний, як це було зі сим помершим у селі Довге? Чому то ви не казали церковникови відімкнути часовню, щоб внести помершого? Чи може вам так само розходилося за тих 3 літри вівса, як довжанському церковникові? Чи ви й церковник хотілися так побавити в Зельмана?

Гей, православні Лемки! Чи ми дальше маємо слухати його фарисейства та туманення нас? Час би нам було вже порозумітись та в пайкоротшому часі усунути його і йому подібних, щоб навіть і сліду не остало по батюшках на Лемківщині.

Лемко знає Вислоки.

Завертайте з блудної дороги

Веселе було життя в селі Лосе, пов. Новий-Санч, як ще існувала читальня «Просвіти» та при ній аматорський гурток, що часто давав гарні вистави.

Бувало в неділю, зйдемося в читальні, прочитаємо, порадились, заспіваємо, чи то забавимось — на правду варто жити.

Та, відколи не стало читальні, мов хтось наврочив, життя відмінилось. Нема де зійтись, нема що прочитати, бо з гарної бібліотеки ні сліду не зістало. Тому не дивно, що в Лосім життя так змінилось, що замість давніших осві-

домляючих читальняних сходин — займало місце обридливие пересиджування при картах, до яких кинулася не тільки молодь, але й поважні газдове — колишня читальняна «підпора», з нудьги, не зважаючи на злий примір, який дають молодшому поколінню, грають собі «фербля».

З веселих-бадьорих людей поробились сумні-понури тіни. Не дивно, також, що коли перше ніхто не чув в Лосім про бійки, тепер все на гірше змінилось. Бо хто має просвітити нарід та спрямувати його на ліпшу до-

рогу?

Правда, є ще і в Лосім свідомі одиниці, що стараються всіми силами село підтримати. Добре їм у цьому помагає часопис «Наш Лемко», але чи довго вони видержать ті всі перешкоди? Чи не впадуть й вони, та не придавлять собою рештки культурного життя в Лосім? Як впало вже багато лемківських ідейних людей!

Але вони не впадуть, ні! Вони спільною працею з «Нашим Лемком» піддвигнуть Лосе ще вище, як стояло та виженуть з його темряву, а впровадять ясне українське світло.

Не тратимо надії, що Лосе перестане грати «фербля» і візьметься до праці над собою. Перестаньмо Лосяни також затроювати свій розум, тим гидким вином, а даймо ці гроші на ліпшу ціль, саме на книжку і часопис.

Всі берім собі примір з тих, що горнуть до освіти та поможем їм і самі від них навчаймося. Не висміваймо цих, що колядуючи на свою бібліотеку, мерзнули під вікнами, коли дехто грає собі «фербля», та попиває вином.

Лосяни, киньте карти, а беріть у руки книжку і ступайте шляхом, який вам вказує провідник «Наш Лемко», а дійдете знову до гарного світлого життя!

Степан Бендик.

Збір черниць.

Минулої осени дуже зародили в сторонах Цеклинської Волі, пов. Ясло, черниці. Люди назбирали їх аж сто метрів і одержали за них тисячу золотих від жида — а жид їх лише передав в другі руки до Нового Санча і заробив майже подвійно. Дивуємось людям, що самі на власну руку не завезли тих черниць до Нового Санча, і весь заробок бувби лишився при них. Чи се така велика штука? Як дасть Бог дочекати цього року в осені, спробуйте самі без жадних жидівських гешефтярів, а заробок за вашу працю лишиться вам, а не жидові.

Новий склеп у Цек. Волі.

В грудню м. р., тут в селі передплатник «Нашого Лемка» і «Народньої Справи» заложив собі склеп. Господар має добру голову і склеп йде знаменито. Дотепер не було тут в селі склепу, тому всі люди брали в чужім склепі в Цеклиці, і тому з нас мав чужий заробок а не свій. Тепер всі ходять до свого склепу, а чужий склеп в другому селі починає вже хитатися. Так по всіх селах на Лемківщині повинно бути. Свій повинен іти лише до свого і наші гроші не повинні іти в чужі руки, але в свої!

Коршми і шинки — це джерела розтратности і деморалізації.

Представлення.

В третій день Різдвяних свят і на Йордан уладив у Цек. Волі учитель в школі представлення „Вифлеємська Зоря“. Треба згадати, що убрання на представлення були дуже гарні. Гра сільських аматорів була досить добра, а Рахилі і Грода, навіть дуже добра. Дуже гарну маску мала смерть. Вражіння з представлення було загально добре. Це представлення відограно і в сусіднім селі Фолюш, на Новий Рік.

Слід зазначити, що в ясельському повіті ізза фізичних перешкод дуже тяжко нашим священикам одержати позволення на якунебудь виставу, натомість учителі дуже легко і без жадних перешкод дістають такі дозволення.

3 просвітно-культурного життя

В дні 19. січня ц. р. відбулися Загальні Збори членів кружка «Сільський Господар» у Вороблику королівським.

Предсідником зборів вибрано д-ра Константина Цеплого а секретарем Ст. Вархоляка. Михайло Палиця відчитав протокол та здав звіт з діяльності правління за минулий рік.

В мин. році влаштовано три вистави, кільканайцять відчитів і рефератів, 2 забави, 5 вечерниць, «Спільне Свячене» і «Маланчин вечір», кілька святочних обходів і академій. Засновано Пасічничу Секцію, започатковано пасічничий курс з історії пасічництва, теорії, практичного новітнього господарства на пасіці та других пасічничих наук; курс веде голова Пас. Секції Ст. Вархоляк. Звіт бібліотеки здав Сава Копчак, привітні довідались, що крім двіста кількадесять книжок закуплених для бібліотеки кружка Братами Ізза Океану — закуплено з власних фондів 102 книжки; багато в «Українській Бібліотеці».

На кожного члена випадало пересічно 10 прочитаних книжок.

Д-р Цеплий вказав на деякі здобутки і недомагання нашого народнього життя, заохотив до дальшої невтомної праці на нашій занедбаній народній ниві, прямуючи до кращого майбутнього українського народу.

По виборі нової Ради Кружка, д-р Цеплий і Ст. Вархоляк зложили по черзі на руки голови кружка Томи Копчака побажання, іменем Загальних Зборів, вкладаючи обовязок їти щирим, національним шляхом згідно з бажанням Загальних Зборів, при пляновому розподілі праці.

Рішено одногосно започаткувати спільними зусиллями з Воробличанами ізза Океану — будову «Українського Дому Сільського Господаря» у Вороблику, корол.

ЗБІРНА ЖЕРТВА НАШИХ БРАТІВ ІЗЗА ОКЕАНУ

З нагоди представлення в салі, при Інституті ім. М. Грушевського, в Едмонтоні, перевела наша свідома громадянка і передплатиця Вп. Теодозія Гривнак збірку на допомогивий фонд «Нашого Лемка». Слідуючі громадяни зложили жертви:

по 1 дол.: пп. Д. Чапельський, Володимир Гривнак, Ольга Гривнак;

по 50 центів: пп. Василь Гавриш, Семен Головач, Микола Спачинський, Микола Маланчук, др. Ів. Верхомин, Ілія Боднарук, Василь Челядин, Василь Чоботар;

по 35 центів: Григорій Челядин;

по 25 центів: пп. Петро Лазарович, В. Криванюк, Олекса Рогаченко, Іван Крук, Павло Мельник, Дмитро Фербей, Антін Дворник, Стефан Романюк;

по 10 центів: п. Стефан Васкан, пані М. Фербей.

Дрібна збірка: 2.15 дол. Разом зібрано 13 ам. доларів і переслано через касу «Народ. Справи».

Добродійка Т. Гривнак дякує жертводавцям за їх щирю допомогу «Нашому Лемкові» та каже, що скривдила би вище згаданих жертводавців, якщо не згадала би, що між ними нема ані одного Лемка. Вони, як свідомі Українці, поспішили з щирою допомогою тому, що несе світло просвіти і національного освідомлення одній частині Українського Народу.

Рівнож дякує Зарядові Т-ва «Рідна Школа» за те, що підчас представлення дозволив на сю збірку.

Багато праці витратила Москва на це, щоб заперечити історичний факт і вмовити в наших братів Лемків, що вони не є частиною Українського Народу. Послідніми часами Лемківщина освідомлюється, завдяки ідейній праці одиниць, що несуть світло освіти в лемківські гори. Цю працю треба скріпити й тому кличу до всіх Лемків, тут, на американській землі, а також і до всіх свідомих Українців, щоб йшли з допомогою тим, які рятують частину українського народу від національної загибелі.

Теодозія Гривнак. Від Редакції: Дійсно серед дуже скрутного положення приходитьсь продовжувати намічену культурно-освітню працю над нашими лемківськими селами. Але віра, що наші Брати за Океаном не забувають про добро Рідних Сторін — перемагає всі труднощі.

ЗА САХАРИНУ.

Городський суд у Рясеві засудив Йоська Гальперна на грошеву кару 1000 зл. і на 6 тижнів арешту за те, що без дозволу переховував у себе 4 кг. сахарину.

І знову жид; жид етер паскує, жид шпіритаю переливає, жид трюїть лемківське населення. Та мимо всього, багато знаходиться в наших селах «жидівських Іванів», що за порцію смердюхи запалюють у шабас жидові свічку...

Робота вихованків криничанських вожак

На припоручення Впр. ю. П. Шуфлята, пароха Пантної, пішли свідомі хлопці з Пантної, горлицького повіту, колядувати на церковні цілі. Спершу йшло все як слід, бо хлопці виучилися «Вертеп» з «Дзвіночка» та відгравали свої ролі дуже гарно.

Щойно в горішнім кінці села, як колядники виходили з хати господаря Филяка, напав на них вихованок криничанських «панів» з «Лемка» Василь Перун, син Йосифа, що в його домі знаходиться читальня «Качковського», зпищив зізду та вдарив одного колядника палицею. Але старша дівчина Т. Л., що помагала співати, поставила напасникові опір. Тоді цей став гавкати мов навіжений: «Я вам дам України, ви тут будете на церкву жебрати! Чекайте кус, лем кус, за того вшитко одповісте!» І дійсно «лем кус» треба було чекати, щоб за той «злочин» відповісти; і саме як коляднички вертали вже до дому і переходили попри хату П. Мовчана, напала на них юрба парубків самих членів чит. Качковського та ще запросили собі до помочі таких з Гладичова. Вони кинулися найперше на провідника колядників, що мав на грудях скарбонку з грішми. Цей став утікати та кричати що сили. Його товариші робили те саме. На той крик вибігли з хати Козака, підприємця, два кріпкі юнаки, що стали в обороні колядників. Однак з навіженими п'яними кацапами не змогли поговорити по людськи, бо ці кинулися на них з друкками. Замах на кервавицю колядників, що трудились для церкви, не вдавсь. Тоді розлючені напасники стали проклинати українців, на чім світ стоїть, визивати і т. д. бо лише до того вони здібні, тільки всього навчив їх криничанський «Лемко» продовж цілого свого підлого животіння! Слідуючого дня, дуже ще до властей, наговорили, що лиш знали. Тоді поліція, під свіжим вражінням їх побреханок, перевела ревізію за «нелегальностями» в десятиох свідоміших господарях.

З того бачимо та сумуємо, що таке діється в наших селах і то за підлим підшептом криничанських писак. А де братня згода? Коли завернете з бездоріжжя і вдаритеся в груди, що брат на брата настає?

Та ще і тому нам всім дуже сумно, що такі річі діються в наших селах, де живуть ті самі люди і вони повинні в згоді та дружньо працювати над нашою спільною долею — замість вовкові гнати невинних — щоб у цей спосіб губити все, що добре і корисне. Невже-ж не бачите, що діється дококола нас?

Поширюйте „Нашого Лемка“

ЛИСТУВАННЯ.

Вп. Коляр Т. Америка: Вашу передплату на «Народню Справу» і «Нашого Лемка» з 30. XI. 1935 р. як також п. І. Крегеля з 11. I. 1936 р. одержали з подякою. І. Крегель має заплачено по кінець червня 1937 р. Щирі братні поздоровлення Вам шлемо.

Вп. Іван Котляр, Степана з Дудинця: Одержали для Вас передплату з Америки, тому вислаємо. Поздоровлення.

Вп. Степан А. П. Америка: З належною подякою одержали Вашу передплату по кінець червня 1937 р. як також за М. Котлярчика, М. Пельца й Осипа Опалку по кінець 1936 р. Зписку присилайте, помістимо; матеріали використасмо. З братнім щирим привітом.

Вп. І. Ячківський з Долин: Має заплачено по кінець 1936 р. прислав передплату як минулого року Вп. Р. К. з Горлиць. Щиро дякуємо у Вашому імені.

Вп. Василь Кухта з Рим. ч. 125. За Вас заплатила по кінець червня 1937 р. Ваша Сестра Ксеня з Америки. Поздоровлення.

Вп. Степан Шимон з Америки: Належність одержали; Ваша передплата вирівнана по кінець 1936 р. Лемківських лот не маємо, книжку «Дмитро Детько» вислаємо. Гарзд.

Вп. М. Н.: Гарзд ліде всім, з часописом П. Т. була мала помилка, вже справлено в експедиції. Решта вислано. Можливе, що там приїде наш археолог, але про це ще окремо Вас повідомили б. Привіт Вам і Вашому батькові.

НАВІТЬ МОЛИТИСЬ НЕ ВІЛЬНО».

Дня 11. січня перевела поліція ревізію у трьох юнаків з Пантної, пов. Горлиці, в Асафата Гривки, Василя Павлика та Миколи Гливи. Від Гривки забрали кілька книжок та лист-повідомлення від юдносельчан з Америки про збірку 100 дол. на будову Народного Дому» в Пантній. Від В. Павлика кілька чисел «Рідної Школи», а від Гливи молитовник «Для всіх»,

СКОНФІСКОВАНО

Це все через наклепи злобних людей — що тепер сміються пекольним сміхом, щоб заглушити голос своєї совісті.

Однак їх радість напевно не буде довга бо чейже рішучо не можна сподіватися, щоб без жадних розумних причин суд карав.

Ле-ко.

ЦІННИК ОГЛОШЕНЬ: За текстом, серед звич. оголошень: Ціла стор. 300 зол.; пів стор. — 150 зол.; чверть стор. — 75 зол.; одна осьма стор. — 40 зол. Сторінка має 3 ппальти — за 1 мм. на 1-ну ппальту — 30 сот.. Оголошення в тексті — 45 сот. на 1 сторінці — 60 сот.. Дрібні оголошення за слово 10 сот..

Видавець і відп. ред. ІВАН ТИКТОР.

Старинна дерев'яна церква (новасілянська) збудована в 1510 р. в селі Улюч над Сяном.

Ст. Вархоляк

ГАРТУЙСЬ!

Зима. Мороз скрипить під ногами,
Стежки замело снігом,
Щілинами студінь тиснешь до хати —
Гартуйсь, брате!
Що град не стовк, пішло на податки;
Хліб у хаті рідкий гість...
Голод про себе дає знати —
Гартуйсь, брате!
Хоч на тобі драна свитина,
А чобіт то хіба дасть-Біг,
Хоч місце з грішми е... закляте —
— Гартуйсь, брате!
Шляхом терпіння грядемо до Слави,
Крізь хуртовину грози і надій...
Бо наше племя в «пригоди» багате —
Гартуйсь, брате!

Закладайте Кружки і Філії Т-ва
«Відродження».

На зборах американського клубу.
Приходить Джан до президента клубу й дає йому гроші.
Прощу посвідку, що я вам віддав гроші!
Президент: Та ви не бачите, кілька тут свідків, і нащо вам посвідка?
Джан: Може я помру тої ночі, а святий Петро закличе мене до себе й запитасться, «чи ти кому що не винен?»
Я скажу: Ні. Св. Петро: А тоті два долари? Джан: Та я віддав. Св. Петро: А посвідку маєш?
Джан: І ви думаєте палове, що я піду шукати вас у пеклі — за посвідкою?

ЖАДАЙТЕ ВСЮДИ ТІЛЬКИ
ПРАВДИВИХ УКРАЇНСЬКИХ
ШЕВСЬКИХ КІЛКІВ

тільки з цим
знаком

одинокі української
фабрики

ДЕНДРА
у Львові

Добре уважайте, бо жидівський картель підшивається під наше опакування!!

Югася Філь.

ЦАР ЗМІЙ.
Легенда - переказ.

I.

У скелі незримій
Раз змій проживав,
Палати сріблені
В землю вкопані мав.

Коні буйно-грив
І силу велику
Йому все св'ятили,
А іржання дикі —
Як світлі пориви
Йому приносили.

І голуби білі
По парі злітали —
В золочених рямах
Віконниць сідали.

Ягнята чепурні,
Як квіти притульні,
Вічми у алмази
Глибшими студні
Ярили, світили.

Воли круторогі
У глибені сіна
Ковтали свій вік;
А рев той могутній —
В підземлі нечутній —
Несли у дрижачий прорік.

II.

А змій у палатах
Провадить літа,
Дрімає на чатах
Нового життя.

Хоч царство велике
Багрові убори,
Хоч шаблі й зброя
В пивницях дріма —

Та все те заспало,
Зніміло, заникло —
Не будиться змію
Ні струна одна.

(Далі буде).

— 0 —

Вп. Г. А. Височани: передаємо куди слід, бо хоч такі справки не приносять нікому користі та шаше завдання п'ятувати злі поступки і вести чесним шляхом наших братів назустріч правді — тоді кожний відповідає за себе і Ви найкраще зробите, як будете таких нехтувати та організувати себе в обороні за свої права. Щиро Вас здоровимо.

Вп. К. Іваніна: прислали вражіння добрі, але «тамтой» і так має вже досить, а село нічо собі з його не робить. Може помістимо в міру місця. Бачите, що так вже звужуємо всі відомості, що дальше годі; та все таки наші читачі хотілиб ще більше відомостей. От-якщо кожний дотеперішній передплатник присьднає нам бодай одного-двох нових читачів і подбає, щоб вони точно прислали передплату, тоді ми могли би видавати все збільшене число — покищо трудно. Вибачайте! Кожне писмо з Лемківщини для нас дороге, нічо не пропускаємо, однак — якщо в цілости не використовуємо, то бодай важніші місяця передаємо до відома читачам.

Друж. Медичкий—Тиктор, Львів, Бадхаська 2. — Тел. 34-76. РЕДАГУЄ КОЛЕГІЯ.